

Milí bratři, milé sestry,

v jedné televizní reklamě podporující nejmenovanou telefonní společnost můžeme slyšet tato nafoukaná slova: *Změnili jsme svět volání a opět boříme hranice! Šířte svobodu dál!*

Tento mobilní operátor údajně změnil svět, i když jen svět volání. Za relativně malý poplatek nabízí spousty volných minut volání, sms zpráv a výhodný přístup k internetu. A je na nás lidech, abychom toto osvobození šířili dál. O jaké osvobození se jedná? Člověk se prý konečně stane svobodným, když bude mluvit se svými blízkými. Místo, aby za nimi zašel na kafe a povídal si s nimi tváří v tvář, raději s nimi bude hovořit hodiny přes malou elektronickou krabičku. Místo, aby si přečetl dobrou knihu, bude ještě více připoután k mobilu nebo k počítači a bude surfovat na internetu, odnikud nikam. A ještě za toto osvobození bude platit, i když údajně žádnou velikou sumu.

Samozřejmě dnes nechci dělat reklamu nějakému mobilnímu operátorovi. Ani tu negativní. Chci dnes namísto toho udělat reklamu Pánu Ježíši.

Ten totiž nabízí světu skutečné osvobození. Skutečnou svobodu. Jakožto pravý Bůh, který přichází do světa lidí a stává se jedním z nás. A nakonec místo nás sám umírá. To on osvobozuje z otročení hříchu. To on osvobozuje ze zajetí smrti. Slovy klasika, apoštola Pavla: *Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši, neboť zákon Ducha, který vede k životu v Kristu Ježíši, osvobodil tě od zákona hříchu a smrti.* (Ř 8,1-2)

Ve světě se často nabízí svoboda. Ale tato lidmi nabízená svoboda vždycky páchne po člověčině. A dost často se z ní po nějakém čase stane zotročení v jiné podobě. Svobodu přinášejí drogy. Odpoutávají nás od reality, od konvenčního, průměrného, šedého života. Ale po nějakém čase člověka spoutají a zotročí. Svobodu přinášejí všelijací političtí spasitelé a zachránci, kteří však za nějakou dobu začnou plnit vězení těmi, kterým se takové pojetí svobody nezamlouvá. Svobodu nabízí různé pochybné finanční skupiny. *Půjčíte si u nás peníze a budete svobodní.* A za nějaký čas se probudíte a zjistíte, že vězíte až po krk v dluzech. Ne, my lidé neumíme vytvořit skutečnou svobodu.

Jen Bůh sám nás mohl osvobodit. Což také v Kristu učinil.

A za druhé: Na rozdíl od zmíněné reklamy Bohem nabízená svoboda je naprosto zadarmo. A chtěl-li by ji člověk zaplatit, Pána Boha by smrtelně urazil. Člověk smí přijímat. Ale platit za ni nemůže a nesmí. Jak by chtěl obět' Ježíše Krista zaplatit, adekvátně se Bohu za to odvděčit? Vždyť to nelze! To je holý nesmysl!

Ale přece jen: v něčem se dnes zmíněná reklama podobá dnešnímu evangelijnímu příběhu. V obou případech totiž jde o volání.

I Ježíš dnes volá... Bezprostředně poté, co se náš Pán dozví, že Jan Křtitel byl uvězněn, vydává se z judských krajin, na sever, do Galileje. Ještě před týdnem Jan dosvědčoval, že Ježíš je Beránek Boží, a on sám že je jen jeho Předchůdce. A nyní už Křtitel pozoruje světlo světa skrz mříže vězení. Je pravým prorokem, který pravdu Boží nezamlčuje a nezatajuje. Pro pravdu Boží trpí – a tím předjímá také Ježíšův úděl. A pro Ježíše samého je toto Janovo uvěznění Božím impulzem k samostatné činnosti.

Přichází tedy do Galileje, do krajiny, která zdaleka není tak pravověrná jako jižní část Izraele se svým centrem v Jeruzalémě. V Galileji – tam žijí židé vedle pohanů, tam se dějí všelijaké nepřístojnosti. Tam, jak svědčí Matouš, - vzpomíná davný výrok proroka Izajáše – tam bydlí lidé v temnotách, ve stínu smrti. Jinými slovy: Tam jsou lidé daleko od Boha, neznají ho, nežijí s ním, Boží světlem si nechtějí svítit a pravý život jim uniká mezi prsty.

A proto Ježíš odchází právě tam. Tam ho totiž lidé opravdu potřebují. Tam potřebují slyšet, že Boží království je blízko. Že se Bůh přiklání ke svému lidu, který si jeho příklon nijak nezaslouží. *Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské.*

Milí bratři, milé sestry, už zde, na samém začátku Ježíšovy činnosti, se ukazuje něco naprosto zásadního: A sice že Bůh v Kristu přichází mezi hříšné. A chce být nablízku těm, kteří jej nejvíce potřebují. Z posledního verše dnešního oddílu jasně zaznívá, že Ježíš káže o blízkosti Boží všem lidem, ale také se ujímá nemocných a všelijak trpících. Vždyť právě tyto lidé mají velkou potřebu být v Boží blízkosti, i když si tuto bytostnou potřebu zatím ani neuvědomují. A Pán Bůh je má rád a považuje právě tyto trpící hříšníky za své vlastní.

Škoda, že si církev Ježíšova tak často všímá hlavně těch spravedlivých, bezproblémových, majetnějších a úspěšných. Škoda, že je církev schopna přehlížet ty, kteří Boží příklon potřebují jako sůl. Ale nechci

naříkat – nad církví i nad sebou samým. Raději tento Boží zájem o všelijaké chudáky ukázu na krátkém příběhu z dějin církve.

V roce 258 došlo v Římě k pronásledování křesťanů. Také papež Sixtus II. byl tehdy popraven pro svou víru v Krista. Jeho blízkým spolupracovníkem byl jistý diakon Vavřinec, později církví prohlášený za svatého. Tehdejší římský prefekt po popravě papeže Sixta II. nařídil Vavřincovi, aby vydal do jeho rukou veškeré bohatství římské církve. Vavřinec požádal o tři dny, aby mohl shromáždit majetek tamního chrámu. Po celé ty tři dny však majetek neshromažďoval. Naopak z něj co nejvíce rozdal chudým, jen aby jmění římské církve nepřišlo do rukou římského prefekta. Třetího dne se Vavřinec dostavil před římského prefekta a na jeho otázku, kde má všechn majetek, předvedl mu Vavřinec chudé, zmrzačené, slepé a trpící lidi. A údajně prohlásil: *Toto je největší bohatství církve*. Díky tomuto činu otevřeného odporu byl nakonec krutě umučen. K takovému příklonu k těm nejubožejším mezi námi nás Pán Ježíš vybízí už na počátku svého veřejného vystoupení, a potom po celý svůj život. Z jeho úst nikdy neuslyšíme, že by si ten či onen člověk za svůj zlý osud mohl sám. To mu zkrátka není vlastní. A tak by to nemělo být vlastní ani jeho učedníkům.

A zde se dostáváme k tomu druhému Ježíšovu volání. Pán Ježíš se prochází podél Genezaretského jezera. A tu narazí na dva rybáře vrhající svou síť do moře. Šimon a Ondřej. Rybáři, kteří nevlastní ani loď. A tak stojí na břehu a tam loví ryby. Práce stálá, byť nijak zvlášť lidmi oceňovaná. Židovský rybář totiž musí svůj úlovek nejprve probrat. Musí ručně oddělit plody moře, nečistou havěť, od ryb, které jsou podle Mojžíšova zákona čisté a požitelné. Rybář tedy každodenně přijde do přímého styku s kulticky nečistou havětí. A k tomu připočítejme, že rybář není žádný zákoník nebo farizeus, znalec Božího slova a vzdělanec. A druzí dva rybáři, Jakub a Jan, na tom objektivně nebyli o moc lépe.

To jsou tedy první lidé, které Pán Ježíš povolá za své učedníky. Chudí skoro jak kostelní myši, denně se znečišťující svou prací a nedovzdělaná individua. Žádní svatí, chytří, úspěšní, bohatí.

Milí bratři, milé sestry, to je pro nás velikým potěšením! Až se zase budeme dívat do zrcadla a budeme si říkat: *Pane Bože, jak sis mohl vybrat právě mě, vždyť můj život nestojí ani za zlámanou grešli*, vzpomeňte si na rybáře, na první učedníky!

O tom to přece je! Nejde o kvality člověka před Božím povoláním. Jde o Boží povolání nekvalitního člověka. To Ježíš sám z nich učiní své učedníky. Povolá je k následování. A sám učiní z nehodných hodné, z neschopných schopné.

Řekl jim: *Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí*.

To je tak známá věta, a přitom je v ní tolik nejasnosti! Co vlastně znamená? Začneme takto: Když rybář když vyloví rybu, ryba uhynie. Protože je vytažena ze svého přirozeného prostředí. Z vody na souš. Ale s lidmi je to naopak! Člověk ve vodě není doma. To je jeho nepřirozené, ba nepřátelské prostředí. Ve vodě se může utopit, přijít o život. A proto musí být vytažen na souš. A toto zaslibuje Ježíš svým prvním učedníkům a napříště celé církvi, nám všem. Že z nás učiní rybáře lidí. Záchranáře topících se lidí!

Vždyť kolik lidí se dnes topí v temné a kalné vodě lží a podvodů! Kolik lidí žije po krk v bahně rodinných svárů, nebo prohlubujících se sporů mezi bývalými přáteli! Kolik lidí nemůže popadnout dech kvůli každodenní honbě za penězi a úspěchem! Kolik lidí naopak tone ve finanční tísní! Kolika lidem kvůli osamění a zármutku dochází chuť a síla držet hlavu nad hladinou!

A zde mě většinou jímá úzkost. Vždyť já naprosto nevím, jak se to dělá – zachraňovat lidi, kteří se topí v hříchu, ve slabostech těla a duše. Ale dnešní Ježíšovo slovo mi přináší útěchu. Ježíš totiž neříká, že to musím hned vědět, že musím mít po ruce hned sto receptů a návodů, jak druhým lidem pomáhat na cestě záchrany. On přece říká: *Vy pojdte za mnou. A já z vás učiním rybáře lidí. Já z vás učiním – a ne: Vy sami ze sebe musíte udělat profesionální záchranáře*.

A rybáři šli. Dlouho se nerozhodovali. Slovo Páně je přemohlo. Přestali se vázat na své blízké, a také na svůj drobný majetek. Následovali Krista, který jim bohatě vynahradí jejich časné ztráty. Následovali Krista, který je sám vytáhl z nouze jejich života a jednou z nich učiní rybáře lidí. A co platilo pro ně, platí i pro nás.

Modleme se: Pane Ježíši Kriste, přijali jsme za své tvé slovo. Nevíme, jak zrovna z nás chceš učinit rybáře lidí. Ale plně ti důvěřujeme, že i nás si používáš a jistě ještě použiješ ke svému osvobozujícímu a spásnému dílu v tomto světě. Amen.